

Sygn. akt II K 186/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Bożena Olbińska

w obecności oskarżyciela : Prokuratora Joanny Niedzielska

po rozpoznaniu dnia 02 października 2017 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

M. M. (1) , s. M. i K. z d. W., ur. (...) w N.

oskarżonego o to, że :

w dniu 26 grudnia 2015 r. w W. gm. J. woj. (...) usiłował dokonać rozboju na osobie A. Ł. w ten sposób , że wtargnął na teren Stacji Paliw (...) należącej do PHU (...) j. D. M. , G. C. z/s w W. , a następnie używając przemocy chwycił w/ w pokrzywdzoną za rękę , szarpał i uderzał jej rękami o blat lady w celu wyrwania kasetki z zawartością pieniędzy w kwocie 1080 złotych lecz zamierzonego celu przywłaszczenia mienia nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej , która nie puściła kasetki w wyniku czego A. Ł. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia kończyny górnej , które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonej i rozstrój jej zdrowia na okres poniżej niż 7 dni

tj. czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. .

1. Oskarżonego M. M. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje , zaś na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności ;
2. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu M. M. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 26 grudnia 2015 r. godz. 22.00 r. do dnia 28 grudnia 2015 r. godz. 13.15 ;
3. Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa- Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adwokata P. Ż. kwotę 1771,20 zł (tysiąc siedemset siedemdziesiąt jeden złotych dwadzieścia groszy) tytułem nie opłaconej przez oskarżonego M. M. (1) pomocy prawnej za obronę udzieloną z urzędu;
4. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego M. M. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 186/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 grudnia 2015 r. oskarżony M. M. (1) około godziny 20.00 udał się do miejscowości W. , gmina J. woj. (...) na stację paliw (...) należącej do PHU (...). j. D. M. , G. C. z/s w W. celem dokonania rozboju który zaplanował dwa dni wcześniej . Oskarżony M. M. (1) za budynkiem stacji paliw wypił pół litra wódki . Następnie nałożył na głowę kaptur kurtki i około godziny 21.30 wszedł do budynku stacji paliw gdzie znajdował się kasjerka A. Ł. . Drugi pracownik tej stacji R. M. znajdował się w tym czasie w pomieszczeniu na zapleczu . Oskarżony M. M. (1) po wejściu do budynku stacji paliw powiedział „dzień dobry” i podszedł do pierwszej kasy od okna przy której siedziała A. Ł. . Widząc iż A. Ł. otworzyła szufladę kasy fiskalnej w której znajdował się kasetka z pieniędzmi oskarżony M. M. (1) położył się na blacie lady i sięgnął do tej kasetki chcąc ją zabrać . A. Ł. chcąc uniemożliwić zabranie kasetki z pieniędzmi przez oskarżonego M. M. (1) chwyciła tę kasetkę z pieniędzmi w której znajdowała się kwota 1080 zł i zaczęła się szarpać z oskarżonym , krzycząc i uruchomiła dzwonek by zaalarmować znajdującego się na zapleczu R. M.. Oskarżony M. M. (1) chcąc wyrwać tę kasetkę z pieniędzmi w kwocie 1080 zł z rąk A. Ł. zaczął ją szarpać, popychać i uderzać jej rękoma o blat lady na której stała kasa . Podczas tej szarpaniny kasa fiskalna spadła z lady i zawisła na kablu zasilającym , a kasetka z pieniędzmi upadła na podłogę po stronie lady gdzie znajdowała się A. Ł. . Cała ta sytuacja trwała kilkadziesiąt sekund i została zarejestrowana przez kamery monitoringu (k. 45-49 i k. 50) . W międzyczasie z zaplecza wybiegł R. M. i zaczął odciągać oskarżonego M. M. (1) od A. Ł.. Oskarżony M. M. (1) widząc iż nie jest w stanie zabrać w celu przywłaszczenia kasetki z pieniędzmi w kwocie 1080 zł , która upadła na podłogę po drugiej stronie lady obok A. Ł., wyrwał się R. M. i wybiegł z budynku stacji paliw uderzając w drzwi wejściowe , które wypadły z prowadnicy . R. M. pobiegł za nim i poprosił klientów stacji którzy właśnie przyjechali o pomoc w złapaniu oskarżonego M. M. (1) który uciekając z terenu stacji uszkodził jej ogrodzenie . Następnie oskarżony M. M. (1) został zatrzymany przez klientów stacji i wprowadzony przez tych mężczyzn do budynku stacji. W oczekiwaniu na przyjazd patrolu policji wezwanego przez A. Ł. oskarżony M. M. (1) usiadł na podłodze i zaczął płakać przepraszać A. Ł. za swoje zachowanie . Przybyły na miejsce zdarzenia patrol policji z KP w J. w składzie (...) dokonał zatrzymania oskarżonego M. M. (1). Następnie policjanci rozpytali A. Ł. na temat przebiegu przedmiotowego zdarzenia . Oskarżony M. M. (1) został przewieziony do KP w J. gdzie został poddany badaniu na urządzeniu A. A 2.0 – pierwsze badanie przeprowadzone o godzinie 23:26 – 0,79 mg/l , drugie badanie przeprowadzone o godzinie 23:43 – 0,81 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 3) . Następnie oskarżony M. M. (1) został przewieziony do KPP w L. i osadzony w (...).

W wyniku działania oskarżonego M. M. (1) pokrzywdzona A. Ł. doznała obrażeń ciała w postaci urazu kończyny górnej prawej – stłuczenie – bez możliwości dokładnego określenia anatomicznego miejsca . Obrażenia jakich doznała A. Ł. w dniu 26 grudnia 2015 r. stanowią naruszenie czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni w myśl art. 157 § 2 k.k. (k. 33) .

Oskarżony M. M. (1) ma ukończone 28 lat, kawaler , obecnie odbywa karę pozbawienia wolności , nie ma nikogo na utrzymaniu , był karany (k. 217) , nie był leczony odwykowo był leczony psychiatrycznie . Z opinii sądu psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych lekarzy psychiatrów w dniu 15 lutego 2015 r. (k. 81- 84) i z uzupełniającej opinii sądu psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych lekarzy psychiatrów w dniu 07 listopada 2016 r. (k. 163-167) wynika iż stan psychiczny oskarżonego M. M. (1) odnośnie zarzucanego mu czynu nie ograniczał, ani nie zniósł jego zdolności rozpoznawania znaczenia czynów i zdolności pokierowania swoim postępowaniem. Poczytalność w czasie czynu nie budzi wątpliwości Oskarżony M. M. (1) może brać udział w postępowaniu karnym. Ze względu na niską normę intelektualną wymaga pomocy prawnej w toczącym się postępowaniu .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : częściowo wyjaśnień oskarżonego M. M. (1) (k. 40-41 i k. 225) , zeznań świadków : A. Ł. (k. 7-9 , k. 28 i k. 225-226) , R. M. (k. 13-14 i k. 226) , B. B. (k. 51) , M. D. (k. 16v i k. 226) i M. M. (3) (k. 19 i k. 226) , notatki urzędowej (k. 1) , protokołu zatrzymania osoby (k. 2) , protokołu badania stanu trzeźwości (k. 3) , protokołu oględzin miejsca zdarzenia (k. 4-6) , karty medycznej czynności ratunkowych (k. 10) , opinii biegłego sądowego (k. 33) , protokołu oględzin zapisu monitoringu (k. 45-49) , płyty z zapisem monitoringu (k. 50) , kopii historii choroby (k. 56, k. 93-95, k. 106) , pisma z Zespołu Placówek Edukacyjnych (k. 62) , dokumentacji z Poradni Psychologiczno- Pedagogicznej (k. 75-76) , opinii sądu psychiatrycznych (k. 81-84, k. 163-166) , opinii psychologicznej (k. 159-161) , potwierdzenia tożsamości (k. 176) i karty karnej (k. 179-180 , k. 217) .

Oskarżony M. M. (1) stanął pod zarzutem , iż : w dniu 26 grudnia 2015 r. w W. gm. J. woj. (...) usiłował dokonać rozboju na osobie A. Ł. w ten sposób , że wtargnął na teren Stacji Paliw (...) należącej do PHU (...) j. D. M. , G. C. z/s w W. , a następnie używając przemocy chwycił w/w pokrzywdzoną za ręce , szarpał i uderzał jej rękami o blat lady w celu wyrwania kasetki z zawartością pieniędzy w kwocie 1080 złotych lecz zamierzonego celu przywłaszczenia mienia nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej , która nie puściła kasetki w wyniku czego A. Ł. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia kończyny górnej , które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonej i rozstrój jej zdrowia na okres poniżej niż 7 dni to jest popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

Oskarżony M. M. (1) w postępowaniu przygotowawczym (k. 40) i na rozprawie przed Sądem (k. 225) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu . Oskarżony M. M. (1) w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił iż dwa dni przed tym rozbojem wpadł na pomysł by ukraść kasetkę z pieniędzmi ze stacji paliw w W.. W dniu 26 grudnia 2015 r. udał się na tą stację paliw i od godziny 20.00. czekał za tą stacją pijąc alkohol w postaci pół litra wódki . Po wypiciu tego alkoholu wszedł do budynku stacji i podszedł do lady i powiedział dzień dobry . Z dalszych wyjaśnień oskarżonego M. M. (1) wynika iż w tym czasie kasjerka otworzyła kasetkę z pieniędzmi . On chwycił za tą kasetkę i chciał ją wyrwać , ale ta dziewczyna trzymała tą kasetkę , która po chwili szamotaniny upadła na podłogę . Oskarżony M. M. (1) zaprzeczył iż uderzył tą kasjerkę , uderzał ręką tej kasjerki o blat i popychał ją . Z dalszych wyjaśnień oskarżonego wynika iż następnie wybiegł z budynku stacji i został złapany na terenie tej stacji paliw przez dwóch nieznanych mężczyzn , którzy przekazali go następnie przybyłym na miejsce zdarzenia policjantom . Ponadto oskarżony M. M. (1) opisał w swoich wyjaśnieniach dlaczego dokonał tego rozboju (k. 40-41) .

Natomiast na rozprawie przed Sądem oskarżony M. M. (1) odmówił składania wyjaśnień i potwierdził swoje wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym (k. 225) .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego M. M. (1) poza niewielką ich częścią w której stwierdził iż nie uderzył tej kasjerki (pokrzywdzonej A. Ł.) i nie pamięta by uderzał ręką tej kasjerki o blat i ją popychał gdy chciał jej wyrwać kasetkę z pieniędzmi . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków : A. Ł. (k. 7-9 , k. 28 i k. 225-226) , R. M. (k. 13-14 i k. 226) , B. B. (k. 51) , M. D. (k. 16v i k. 226) i M. M. (3) (k. 19 i k. 226) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz dowodami w postaci : notatki urzędowej (k. 1) , protokołu zatrzymania osoby (k. 2) , protokołu badania stanu trzeźwości (k. 3) , protokołu oględzin miejsca zdarzenia (k. 4-6) , protokołu oględzin zapisu monitoringu (k. 45-49) i płyty z zapisem monitoringu (k. 50) .

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. G. w zakresie jakim stwierdził iż nie uderzył tej kasjerkę (pokrzywdzonej A. Ł.) i nie pamięta by uderzał ręką tej kasjerki o blat i ją popychał gdy chciał jej wyrwać kasetkę z pieniędzmi . Wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) w tym zakresie są niejasne , wewnętrznie sprzeczne i nielogiczne . Przedstawiona przez oskarżonego M. M. (1) wersja wydarzeń stanowi przyjętą przez oskarżonego linię obrony która ma na celu pomniejszenie jego winy , jednak nie znalazła ona potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Na wstępie należy podnieść iż zeznań świadka A. Ł. wynika kategorycznie iż oskarżony M. M. (1) chcąc wyrwać jej kasetkę z pieniędzmi uderzał jej rękoma o blat lady oraz ją szarpał i popychał . Z zeznań tego świadka wynika ponadto iż w wyniku działania oskarżonego M. M. (1) gdy ten próbował wyrwać jej kasetkę z pieniędzmi doznała obrażeń prawej ręki (k. 7-9 , k. 28 i k. 225-226) . Fakt ten potwierdzają również zeznania świadków : R. M. (k. 13-14 i k. 226) , M. D. (k. 16v i k. 226) i M. M. (3) (k. 19 i k. 226) . Należy również wskazać iż biegły z zakresu chirurgii ogólnej M. R. w swojej opinii pisemnej z dnia 27 grudnia 2015 r. wskazał iż w dniu 26 grudnia 2015 r. pokrzywdzona A. Ł. doznała obrażenia ciała w postaci urazu kończyny górnej prawej – stłuczenie – bez możliwości dokładnego określenia anatomicznego miejsca . Obrażenia jakich doznała A. Ł. w dniu 26 grudnia 2015 r. stanowią naruszenie czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni w myśl art. 157 § 2 k.k. . Obrażenia jakich doznała pokrzywdzona A. Ł. mogły powstać w wyniku użycia siły fizycznej przez oskarżonego M. M. (1) wobec pokrzywdzonej (k. 33) . Ponadto z zapisu z monitoringu stacji (k. 45-49 i k. 50) wynika iż oskarżony M. M. (1) podczas próby wyrwania pokrzywdzonej A. Ł. kasetki z pieniędzmi szarpie ją , uderza jej ręką o blat lady i ją popycha .

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonego M. M. (1) jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał w całości zeznaniom świadków : A. Ł., R. M. , B. B., M. D. i M. M. (3) jako jasnym dokładnym , spójnym , logicznym i korespondującym z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego .

Z zeznań świadka A. Ł. – pokrzywdzonej w niniejszej sprawie wynika iż w dniu 26 grudnia 2015 r. pracowała jako kasjerka na stacji paliw (...) w miejscowości W. . Około godziny 21.30. do budynku stacji paliw w momencie gdy drugi pracownik stacji – R. M. znajdował się w pomieszczeniu na zapleczu , wszedł mężczyzna lat ok. 30 ubrany kurtkę z kapturem , który miał zarzucony na głowę . Mężczyzna ten podszedł do pierwszej kasy i w pewnym momencie położył się na ladzie próbując wyrwać kasetkę z pieniędzmi znajdująca się w szufladzie kasy. Z dalszych zeznań świadka A. Ł. wynika iż gdy mężczyzna ten próbował wyrwać tę kasetkę z pieniędzmi w której była kwota 1080 zł to zaczęła się z nim szarpać . Wtedy ten mężczyzna chcąc wyrwać jej tę kasetkę zaczął ją szarpać i chwycił ją za ręce i uderzał jej rękami o blat . Szarpania trwała kilkadziesiąt sekund i podczas niej kasa spadła z lady zawisła na kablu , a kasetka z pieniędzmi upadła na podłogę za ladę po jej stronie . Podczas tej szarpaniny z zaplecza wybiegł drugi pracownik stacji R. M. który zaczął odciągać od niej tego mężczyznę . Z dalszych zeznań świadka A. Ł. wynika iż napastnik wyrwał się R. M. i wybiegł z budynku stacji uderzając w drzwi wejściowe , tak że wypadły one z prowadnic. R. M. pobiegł za nim . Następnie napastnik został zatrzymany przez klientów stacji którzy własne podjechali po tym jak wyłamał część ogrodzenia próbując uciec z terenu stacji . Gdy napastnik został wprowadzony przez tych mężczyzn do budynku stacji usiadł na podłodze i zaczął płakać przepraszać ją za swoje zachowanie . Następnie mężczyzna ten został zabrany przez przybyły na miejsce patrol policji (k. 7-9 , k. 28 i k. 225-226).

Świadek R. M. – drugiego z pracowników stacji paliw (...) w miejscowości W. wynika iż w dniu 26 grudnia 2015 r. , gdy był na zapleczu usłyszał krzyk A. Ł. i dzwonek alarmy. Gdy wybiegł z zaplecza zobaczył mężczyznę leżącego na blacie lady i broniącą kasy A. Ł. . Z dalszych zeznań świadka R. M. wynika iż zaczął odciągać tego mężczyznę od A. Ł. . W pewnym momencie ten mężczyzna się mu wyrwał i wybiegł z budynku stacji uderzając w drzwi . Z dalszych zeznań świadka R. M. wynika w jakich okolicznościach ten mężczyzna został zatrzymany i jak się zachowywał po zatrzymaniu (k. 13-14 i k. 226).

Z zeznań świadka B. B. – kierownika Stacji Paliw (...) w miejscowości W. wynika plot stacji paliw który uszkodził oskarżony M. M. (1) w dniu 26 grudnia 2015 r. został już naprawiony , koszt naprawy wyniósł 250 zł (k. 51).

Natomiast z zeznań świadków M. D. (k. 16v i k. 226) i M. M. (3) (k. 19 i k. 226) – funkcjonariuszy Policji z KP w J. wynika iż w dniu 26 grudnia 2015 r. z polecenia oficera dyżurnego KP J. udali się na stację paliw (...) w miejscowości W. gdzie miało dojść do usiłowania rozboju na pracownicy tej stacji paliw . Sprawca rozboju został zatrzymany przed ich przybyciem przez klientów tej stacji paliw . Z dalszych zeznań tych świadków wynika iż zatrzymanym mężczyzną okazał się być oskarżony M. M. (1) od którego czuć było silną woń alkoholu i który przeprosił pokrzywdzoną pracownicę stacji za swoje zachowanie . W rozmowie z pokrzywdzoną A. Ł. ustalili iż około godziny 21.30-21.40 oskarżony M. M. (1) wszedł do budynku stacji , następnie podszedł do pierwszej kasy przy oknie i rzucił się na ladę chcąc zabrać pieniądze znajdujące się w kasie . Oskarżony wdał się w szarpaninę z pokrzywdzoną w trakcie której kasetka z pieniędzmi upadła na podłogę od strony wewnętrznej lady gdzie stała pokrzywdzona . Następnie oskarżony wybiegł ze stacji paliw nie zabierając kasetki z pieniędzmi . Pokrzywdzona oświadczyła iż po tym zdarzeniu boli ją praw ręka . Z dalszych zeznań świadków M. D. i M. M. (3) wynika iż oskarżony M. M. (1) został zatrzymany i przewieziony do KP w J. gdzie został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem I badanie 0,79 mg/l , II badanie 0,81 mg/l , a następnie osadzony w (...) w L..

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadków są jasne , dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Sąd dał pełną wiarę opinii biegłych lekarzy psychiatrów w dniu 15 lutego 2015 r. (k. 81- 84) i z uzupełniającej opinii sądowo psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych lekarzy psychiatrów w dniu 07 listopada 2016 r. (k. 163-167) jako jasnym , dokładnym i fachowym . Z tych opinii sądowo psychiatrycznych wynika iż stan psychiczny oskarżonego M. M. (1) odnośnie zarzucanego mu czynu nie ograniczał, ani nie zniósł jego zdolności rozpoznawania znaczenia czynów i zdolności pokierowania swoim postępowaniem. Poczytalność w czasie czynu nie budzi wątpliwości . Oskarżony M. M. (1) może brać udział w postępowaniu karnym. Ze względu na niską normę intelektualną wymaga pomocy prawnej w toczącym się postępowaniu .

Sąd dał pełną wiarę opinii pisemnej z dnia 27 grudnia 2015 r. sporządzonej przez biegłego z zakresu chirurgii ogólnej M. R.. Biegły w sposób logiczny w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyciągnął prawidłowe wnioski które zostały zawarte w opinii. Z opinii z dnia 27 grudnia 2015 r. wynika iż w dniu 26 grudnia 2015 r. A. Ł. doznała obrażenia ciała w postaci urazu kończyny górnej prawej – stłuczenie – bez możliwości dokładnego określenia anatomicznego miejsca . Obrażenia jakich doznała A. Ł. w dniu 26 grudnia 2015 r. stanowią naruszenie czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni w myśl art. 157 § 2 k.k. . Obrażenia jakich doznała pokrzywdzona A. Ł. mogły powstać w wyniku użycia siły fizycznej przez oskarżonego M. M. (1) wobec pokrzywdzonej (k. 33) .

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 280 § 1 k.k. stanowi , iż karze podlega , kto kradnie, używając przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. W ujęciu art. 280 § 1 k.k. przestępstwo rozboju polega na kradzieży popełnionej przy użyciu przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego jej użycia albo przez doprowadzenie człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Rozbój jest przestępstwem złożonym, sprawca bowiem zmierza do dokonania kradzieży, atakując integralność cielesną człowieka (przemoc), jego wolność, zdrowie, a nawet życie. Tak więc przedmiot kradzieży (zaboru) stanowi bliższy przedmiot ochrony (zamachu), natomiast nietykalność człowieka, jego wolność i zdrowie - przedmiot dalszy. Rozbój charakteryzuje się kierunkowością działania sprawcy. Musi on zmierzać do dokonania kradzieży, używając do realizacji tego celu przemocy wobec osoby, groźby natychmiastowego jej użycia albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Jest to więc przestępstwo umyślne, które można popełnić jedynie z zamiarem bezpośrednim, tak co do celu działania, jak i używanych środków. Zastosowanie rozbójniczych środków musi nastąpić przed lub w czasie dokonywania kradzieży, aby przełamać lub uniemożliwić opór posiadacza przedmiotu kradzieży. Odwrócenie tej kolejności, tj. stosowanie przemocy lub groźby po dokonaniu kradzieży, charakteryzuje inne przestępstwo - kradzież rozbójniczą. Przez przemoc wobec osoby należy rozumieć zastosowanie bezpośredniej przemocy fizycznej skierowanej na ciało człowieka w celu uniemożliwienia lub pokonania oporu, aby następnie dokonać kradzieży (np. bicie, kopanie, duszenie, obezwładnienie i związanie itp.). Chodzi więc o przemoc w znaczeniu analogicznym do czynności wykonawczej określonego w art. 191 § 1 k.k. przestępstwa zmuszania, przy czym przepis ten w kwalifikacji prawnej czynu zostaje pominięty w myśl zasady pochłaniania (mieści się bowiem w znamionach wykonawczych rozboju). Drugim z alternatywnych sposobów popełnienia rozboju jest groźba użycia przemocy wobec osoby. Może ona polegać na groźeniu pobiciem, spowodowaniem uszkodzenia ciała lub zastosowaniem innej formy przemocy fizycznej, przy czym groźba ta nie musi być skierowana bezpośrednio na osobę, której rzecz sprawca chce zagarnąć, ale może np. dotyczyć obecnej przy zdarzeniu osoby najbliższej. Forma wyrażenia groźby nie jest ustawowo określona, nie musi więc być przez sprawcę wypowiedziana, a wystarczy, że jednoznacznie wynika z jego zachowania się. Kolejny sposób zachowania się sprawcy rozboju polega na doprowadzeniu człowieka do

nieprzytomności lub stanu bezbronności. Należy przez to rozumieć takie działania, które wprawdzie nie polegają na zastosowaniu przemocy fizycznej lub groźby natychmiastowego jej użycia, jednakże doprowadzają pokrzywdzonego do utraty przytomności lub czynią go bezbronnym. Utratę przytomności może np. spowodować odurzenie ofiary środkiem farmakologicznym lub chemicznym, natomiast spowodowanie bezbronności może nastąpić w wyniku zamknięcia ofiary w pomieszczeniu, podstępnego zatrzymania samochodu i pozostawienia bezradnej ofiary na szosie, odebrania osobie fizycznie upośledzonej wózka inwalidzkiego itp. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 1 października 1995 r., II KR 128/95 z glosą S. Łagodzińskiego, Prok. i Pr. 1996, nr 12). Zdaniem Sądu Najwyższego, przez stan bezbronności należy również rozumieć sytuację, gdy wielość napastników lub znaczna dysproporcja sił pozbawia pokrzywdzonego możliwości oporu lub też możliwość tę w istotnym zakresie ogranicza (zob. wyr. z 14 VI 1989 r., V KRN 99/98, OSNKW 1989, nr 12, poz. 48). (za Komentarz do art. 280 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.)

Przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. jest przestępstwem materialnym, do którego znamion należy skutek w postaci zaboru rzeczy. Do znamion skutku nie należy natomiast dokonanie zamachu na osobę. Sam zamach wywołujący określone konsekwencje, jeżeli sprawca nie zdołał zawładnąć rzeczą, stanowi jedynie usiłowanie rozboju. Przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy ukierunkowane było na określony cel, którym jest zamiar przywłaszczenia rzeczy. (za Komentarz do art. 280 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Zoll (red.), A. Barczak-Oplustil, G. Bogdan, Z. Cwiakalski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzynkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., Zakamycze, 2006, wyd. II.).

Natomiast przepis art. 157 § 2 k.k. stanowi, iż karze podlega kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni. W treści art. 157 § 1-3 k.k. określone zostały typy spowodowania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, innego niż określony w art. 156 § 1 k.k. Kodeks dzieli te „inne” naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na dwie kategorie, przyjmując za kryterium podziału okres trwania naruszenia narządu ciała lub rozstroju zdrowia „dłużej niż 7 dni” i „nie dłużej niż 7 dni”. Można więc na tej podstawie wyróżnić, obok ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, o którym jest mowa w art. 156 k.k., średni uszczerbek na zdrowiu, trwający dłużej niż 7 dni (art. 157 § 1 k.k.) oraz lekki uszczerbek na zdrowiu, trwający nie dłużej niż 7 dni. Podział uszczerbków na zdrowiu w art. 157 na średnie i lekkie odgrywa rolę przy kwalifikacji typów popełnionych umyślnie. W przypadku nieumyślnego spowodowania uszczerbku na zdrowiu sprawca realizuje znamiona typu z art. 157 § 3 k.k. bez względu na to, czy uszczerbek ten miał charakter średni lub lekki. Podział ten odgrywać będzie rolę także w przypadku nieumyślnego spowodowania uszczerbku, przy określeniu trybu ścigania. Przedmiot ochrony w przypadku przestępstw określonych w art. 157 § 1-3 k.k. jest zdrowie. Przestępstwa określone w art. 157 § 1-3 k.k., popełnione w formie działania, mają charakter powszechny, tzn. mogą być popełnione przez każdego. Z uwagi na to, że są to przestępstwa skutkowe, w formie zaniechania mają charakter indywidualny - mogą być popełnione tylko przez osobę, na której ciążył prawny, szczególny obowiązek zapobiegnięcia nastąpienia uszczerbku na zdrowiu. Skutek określony w art. 157 § 2 k.k. oddziela od skutku charakteryzującego typ czynu zabronionego opisanego w art. 157 § 1 k.k. okres trwania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia nie dłużej niż 7 dni. Dla określenia tego skutku istotna jest też granica „minimalna”, odróżniająca to przestępstwo od naruszenia nietykalności cielesnej określonego w art. 217 § 1 k.k. Przepis art. 157 § 2 k.k. wymaga naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia. Pozostawienie na ciele nieznacznych śladów, będących wynikiem na przykład uderzenia, nie będzie spełniało warunków koniecznych do stwierdzenia skutku, o którym jest mowa w tym przepisie (pro wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 1973 r. Rw 872/73, OSNKW 1973, nr 12, poz. 173). Przestępstwo określone w art. 157 § 2 k.k. może być popełnione umyślnie zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i z zamiarem wynikowym.

Natomiast przepis art. 13 § 1 k.k. stanowi natomiast iż odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Usiłowanie jest formą stadialną przestępstwa bezpośrednio poprzedzającą dokonanie. Zgodnie z utrwaloną w prawie polskim formułą usiłowaniem jest czyn podjęty w zamiarze popełnienia przestępstwa zmierzający bezpośrednio do dokonania, które jednak nie następuje. Brak dokonania oznacza, że zachowanie się sprawcy nie zrealizowało

wszystkich znamion czynu zabronionego, w szczególności nie spowodowało skutku, do którego sprawca zmierzał. Z przytoczonego określenia wynika, że usiłowanie jest wyłącznie umyślną formą popełnienia przestępstwa. Wprawdzie w potocznym rozumieniu usiłowanie osiągnięcia czegoś równoznaczne jest z działaniem celowym (tj. podjętym w zamiarze bezpośrednim), jednakże w prawie karnym występuje również konstrukcja zamiaru ewentualnego, polegającego na „godzeniu się” z możliwością popełnienia czynu zabronionego. (za Komentarz do art. 13 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.)

Zgodnie z treścią art. 11 § 2 k.k. jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Przepis ten określa zasady orzekania w sytuacjach tzw. zbiegu przepisów ustawy, to znaczy w sytuacji, gdy ten sam czyn wyczerpuje znamiona więcej niż jednego przepisu ustawy karnej. W przepisie tym ustanowiono zasadę kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy, który polega na tym, że gdy ten sam czyn wyczerpuje znamiona więcej niż jednego przepisu ustawy karnej, sprawca zostaje skazany na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

W powyższej sprawie oskarżony M. M. (1) wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Oskarżony M. M. (1) w dniu 26 grudnia 2015 r. w miejscowości W., gm. J., woj. (...) usiłował dokonać rozboju na osobie A. Ł. Działanie oskarżonego M. M. (1) polegało na tym iż wtargnął na teren Stacji Paliw (...) należącej do PHU (...). j. D. M., G. C. z/s w W., a następnie używając przemocy chwycił pokrzywdzoną A. Ł. – pracującą na tej stacji jako kasjerka, za ręce, szarpał ją i uderzał jej rękami o blat lady w celu wyrwania kasetki z zawartością pieniędzy w kwocie 1080 złotych. Oskarżony M. M. (1) nie osiągnął jednak zamierzonego celu w postaci przywłaszczenia kasetki z zawartością pieniędzy w kwocie 1080 złotych z uwagi na postawę pokrzywdzonej A. Ł., która nie puściła kasetki. Następnie ta kasetka podczas szarpanina pokrzywdzonej A. Ł. przez oskarżonego M. M. (1), celem wyrwania tej kasetki, upadła na podłogę po stronie lady gdzie znajdowała się pokrzywdzona, co uniemożliwiło oskarżonemu M. M. (1) jej zabór w celu przywłaszczenia. W wyniku działania oskarżonego M. M. (1) pokrzywdzona A. Ł. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia kończyny górnej prawej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonej i rozstrój jej zdrowia na okres poniżej niż 7 dni w myśl art. 157 § 2 k.k.. Fakt ten wynika wprost z pisemnej opinii biegłego z zakresu chirurgii ogólnej M. R. z dnia 27 grudnia 2015 r. Ponadto z opinii tej wynika iż obrażenia jakich doznała pokrzywdzona A. Ł. mogły powstać w wyniku użycia siły fizycznej przez oskarżonego M. M. (1) wobec pokrzywdzonej (k. 33). Tak więc działanie oskarżonego M. M. (1) polegało na kradzieży popełnionej przy użyciu przemocy wobec osoby A. Ł. Należy wskazać iż rozbój charakteryzuje się kierunkowością działania sprawcy. Musi on zmierzać do dokonania kradzieży, używając do realizacji tego celu przemocy wobec osoby, groźby natychmiastowego jej użycia albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Jest to więc przestępstwo umyślne, które można popełnić jedynie z zamiarem bezpośrednim, tak co do celu działania, jak i używanych środków. Zastosowanie rozbójniczych środków musi nastąpić przed lub w czasie dokonywania kradzieży, aby przełamać lub uniemożliwić opór posiadacza przedmiotu kradzieży. Niewątpliwym jest zachowanie oskarżonego M. M. (1) spełnia wszystkie te przesłanki. Należy wskazać iż oskarżony M. M. (1) nie osiągnął jednak zamierzonego celu w postaci przywłaszczenia kasetki z zawartością pieniędzy w kwocie 1080 złotych z uwagi na postawę pokrzywdzonej A. Ł., która nie puściła kasetki, a następnie podczas szarpania pokrzywdzonej przez oskarżonego celem wyrwania jej tej kasetki, kasetka ta upadła na podłogę po stronie lady gdzie znajdowała się pokrzywdzona co uniemożliwiło oskarżonemu M. M. (1) jej zabór w celu przywłaszczenia. Fakty te wynikają wprost z wyjaśnień oskarżonego M. M. (1) (k. 40-41 i k. 225) oraz z zeznań świadków: A. Ł. (k. 7-9, k. 28 i k. 225-226), R. M. (k. 13-14 i k. 226), M. D. (k. 16v i k. 226) i M. M. (3) (k. 19 i k. 226) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz dowodów w postaci: notatki urzędowej (k. 1), protokołu zatrzymania osoby (k. 2), protokołu badania stanu trzeźwości (k. 3), protokołu oględzin miejsca zdarzenia (k. 4-6), karty medycznej czynności ratunkowych (k. 10), opinii biegłego sądowego (k. 33), protokołu oględzin zapisu monitoringu (k. 45-49) i płyty z zapisem monitoringu (k. 50). Należy wskazać iż oskarżony M. M. (1) przyznał się do popełnienia tego czynu (k. 40 i k. 225).

Tym samym wina oskarżonego M. M. (1) co do popełnienia przez niego czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. nie budzi wątpliwości.

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego M. M. (1) nie budzą wątpliwości.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego M. M. (1) czynu przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonych dobra oraz okoliczności działania oskarżonego . Oskarżony M. M. (1) naruszył bowiem dobro chronione prawem jakim jest cudze mienie oraz zdrowie człowieka. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał również fakt , iż oskarżony M. M. (1) był wielokrotnie karany (k. 217) .

Za okoliczność łagodzącą wobec oskarżonego M. M. (1) Sąd uznał fakt iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i przeprosił pokrzywdzoną A. Ł. za swoje zachowanie bezpośrednio po zdarzeniu .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu M. M. (1) za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności .

Orzeczonej wobec oskarżonego M. M. (1) kara 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winna spełnić wobec oskarżonego funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania oskarżonego M. M. (1) podczas popełnienia zarzucanego mu czynu i jego zachowanie po popełnieniu tego czynu co miało wpływ na orzeczenie kary pozbawienia wolności w granicach dolnego ustawowego zagrożenia . Ponadto oskarżony M. M. (1) był już karany w tym na kary pozbawienia wolności (k. 217) , co również miało wpływ na wymiar kary pozbawienia wolności. Wobec treści art. 69 § 1 i 2 k.k. i faktu iż czyn z art. 280 § 1 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności od lat 2 do 12 w niniejszej sprawie można było wymierzyć oskarżonemu M. M. (1) tylko bezwzględną karę pozbawienia wolności . Należy zauważyć iż tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności może skłonić oskarżonego M. M. (1) do refleksji nad swoim zachowaniem i powstrzymać go od popełnienia w przyszłości podobnych przestępstw. Kara ta winna spełnić przede wszystkim wobec oskarżonego M. M. (1) funkcję represyjną .

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu M. M. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 26 grudnia 2015 r. godz. 22.00 r. do dnia 28 grudnia 2015 r. godz. 13.15 ..

Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. Sąd zasądził od Skarbu Państwa- Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adwokata P. Ż. kwotę 1771,20 zł (tysiąc siedemset siedemdziesiąt jeden złotych dwadzieścia groszy) tytułem nie opłaconej przez oskarżonego M. M. (1) pomocy prawnej za obronę udzieloną z urzędu;

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego M. M. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc fakt że oskarżony odbywa on obecnie karę pozbawienia wolności .

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.